

πέμπτου Καρόλου, ὁ δὲ Ναπολέων ἀπεπεράτωσε κατὰ τὸ 1810 τὸν πρωτεύοντα ναὸν τῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Galeasse ἤρχισε τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ ἰδ. αἰῶνος.

Ἡ πατρίς τοῦ Ἰωάννου Huss ἀνήκει καὶ αὕτῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ἀρ' οὐ διὰ τῆς δημοπονδικῆς συνθήκης τῷ 1815 συνήρθη εἰς τὴν Γερμανικὴν συμμαχίαν, ἡ Βοημία ἀναπαύεται ἤδη ἀπὸ τοὺς πολέμους τοῦ Ναπολέοντος καὶ καταγίνεται εἰς τὰ ἔργα τῶν τεχνῶν, αὐξάνει δὲ ἐκάστοτε ὡς μὴ ἔχουσα ἄλλας φροντίδας παρὰ τὴν περιοδικὴν ἐκπόδον τῶν ἀπολαύσεων καὶ τῶν ἡδονῶν.

Ἡ Σλαβικὴ φυλὴ ἀποτελεῖ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κατοίκων τῆς Βοημίας. Ἡ Οὐγγαρία σπαράζει ὑπὸ τὴν Αὐστριακὴν ἐξουσίαν· ἐπειδὴ ἡ Βιέννη ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν καὶ τῆς ἐθνικῆς γλώσσης (μαγιάρ) ἐντὸς τῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ θεάτρου. Ὁ δὲ χωρικός τοῦ Τυρωλίου ὑπάρχει πιστότερος εἰς τὰ βουνὰ τοῦ μᾶλλον παρὰ τὴν αὐτοκρατορίαν, ὥστε κυρίως ὁ Αὐστριακὸς διατελεῖ πιστότατος εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Ἡ Βιέννη ἔχει φυσικοὺς ἀντιπάλους τὴν Ῥωσίαν, τὴν Πρωσίαν καὶ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ῥωσία νομίζει ὅτι εἰς ἐκτὴν μᾶλλον ἀνήκει ἡ προστασία τῶν Σλάβων παρὸ εἰς τὴν Αὐτρίαν ὑποτρέφει δὲ, ὡς λέγεται, τὴν ἐλπίδα νὰ προσελκύσῃ ποτὲ θαυμηδὸν τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅθεν καὶ τοὺς θωπεύει κρυφίως, ἀνησυχίᾳ προσέτι τὴν παραδουνάδιον μητρόπολιν διὰ τῆς κατοχῆς τῆς Πολωνίας, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ Ὡς τὸ αὐτοκράτωρ διαδεχθῇ τὸν

Κατὰ τὸν πρίγγιπα Caunitz (προκάτοχον τοῦ Μέτερνιχ) μόνῃ ἡ ἐνωσις τῆς Αὐστρίας καὶ Πρωσίας δύναται νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Ῥωσικὸν χειμῶρον ἐπαπειλοῦντα νὰ κατακλύσῃ τὴν Εὐρώπην. (Mémoires de 1763—1775).

Ἡ Πρωσία δὲν ἐκυρίευσεν εἰσέτι ὅλην τὴν Σλοβανίαν, ἐποφθαλμιᾷ δὲ εἰς τὴν Σαξωνίαν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ ἕως τῶν μεθωρίων αὐτῶν τῆς Βοημίας.

Ἡ Αὐστρία λυπεῖ τὴν Γαλλίαν κατέχουσα ἰσχυρῶς τὴν Ἰταλίαν. Ἀν φανῶσιν οἱ Γάλλοι καὶ τὰ τρία χρώματα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀλπεων, αἱ κοιλάδες τῆς Ἰταλίας θέλουσιν ἀντηχήσῃ ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ὁ δὲ Ναπολέων θέλει μεριδῆ καὶ εἰς τὸν τάφον του.

Οὐδαμῶς ἄλλου διαγίγει ὁ πολίτης τοσοῦτον ἀσφαλῶς καὶ ἡσυχῶς ὅσον εἰς τὴν Αὐστρίαν· ὅθεν δικαίως σέβονται τὸν αὐτοκράτορά των οἱ κάτοικοι, διότι οὐθὶς φροντίζει περὶ τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας τῶν πολιτῶν τοσοῦτον. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀποθανὼν προκατόχος τοῦ κυβερνῶντος ἦδη τὴν μεγάλην ταύτην χώραν παρὰ πάντων, ὁ ἀγαθὸς Φραγκίσκος ἐπεκαλεῖτο (Guter Franz,) παρὰ πάντων δὲ ἡγαπᾶτο καὶ διὰ τὴν ἀνιδιοτελήτητα καὶ δι' ὅσας κατὰ τὸ πολιτικὸν του σπάνιον υπέφερε θλίψεις.

Εἰσερχόμενος ἐκ τῆς Βοημίας εἰς τὴν Σαξωνίαν διελογιστόμην πῶς ἡ Σαξωνία περίφημος πάντοτε διὰ τὴν ῥωμαλαϊότητα, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐπιστημὴν τῶν κατοίκων τῆς, καλῶς καὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ τόπου, οὐδέποτε ἀπέκτησε στερεὰν τινὰ δύναμιν ἐπὶ τῶν

κοινῶν τῆς Εὐρώπης πραγμάτων. Ἐγέννησε μὲν γὰρ ἄνδρας τῶνόντι οἶον τὸν Λούθηρον καὶ Wittenberg, ἀλλ' οὐδέποτε, τὸ ἐπαναλαμβάνω, πολιτικὴν ἐδόξασθη. Διὰ τὸ ἄρα γε τοῦτο; Διότι ἐξῆλθον ἐκ διαιρεθέντων τῶν ἐκλεκτόρων εἰς δύο κλάδους τὸν Ἀρνστεινὸν καὶ Ἀλβερτεινόν. Καὶ ὅμως, ἔπειτα εἴπερ τις ἄλλη νὰ συγκεντρωθῇ· διότι κειμένη μετὰ τῆς Πρωσίας, Παθαρίας καὶ Βοημίας μὴ διὰ τῆς τοιαύτης ἐνώσεως ἦτο ἱσχυρὸν νὰ διασπασθῇ τὴν δολοκλήριαν τῆς.

Εἰς ὅμως ἐκ τῶν ἡγεμόνων τῆς ἐκυρίευσθ' ὑπὸ τὴν ἡθου; φιλοδοξίας· διότι ὑπηρετῶν μέχρι τίνος Καρόλου τὸν πέμπτον, κατεπάτει τὴν ἐλευθερίαν τῆς Γερμανίας καὶ τὴν νέαν αἵρεσιν, τὴν ὁποίαν ἐνδεδυμένον ἡγάπα καὶ συνήργησεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Σημάτων αὐτῆς ἡγεμόνων, ὅθεν ἀντημεψίθη διὰ τοῦ ἐκτεκτορῆτος τῆς Σαξωνίας. Μόλις ὅμως ἐστίφηται μισεν ὅτι εἶχεν ἄλλο χρέος παρὰ τὴν εὐγνωμοσύνην. Τότε ἐνθυμήθη τὴν πατρίδα τοῦ Γερμανίαν, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν θρησκείαν· ἐμελέτησε δὲ νὰ ἐκδικήσῃ ἀπατᾷ λοιπὸν τὸν Κάρολον καὶ ὁρμῶν τὸν καταλάβῃ αἰρνιδίως ἀνέτοιμον ὡς ἐχθρὸς, καὶ στήρῃτε δὲ μόνον διαιτίας ὥρας, ἀλλὰ πάντοτε διαβάζει εἰς φυγὴν διὰ τυκτὸς καὶ βροχῆς βρυγιάδας ἀτραπῶν σκοτιῶν, μέχρι τῶν Ἀλπεων, ὅπου ἐκταδιώκομενος ἐφθασε νὰ κρυβῇ εἰς τὴν Καρινθίαν καὶ παρεχώρησε συβήτην τιμῶσαν μὲν τὸν νέον ἡγεμόνα, χαροπόησάν τε τὴν Γερμανίαν· ἀλλὰ μετὰ ἐκτὸς ἀπέθανε νικητὴς τοῦ μονάρχου Ἀλβέρτου πρίγγιπας τῆς Βρανδεμβούργης καὶ ἐχθροῦ τῆς Γερμανίας.

Ὁ Μαυρικίος, τοῦ ὁποίου διαγράψμεν τὸν βίον ἐμελλε νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν ἐρείπια τοῦ Καρόλου, ἀπέλευσεν τρεῖς ἔτη δύο ἐτῶν, κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν μεγάλων κατορθωμάτων.

Παράδοξος τύχη τῆς Σαξωνίας, ἀρ' οὐ εἶχεν ἐχθροὺς τόσο ἐξοχούς ἄνδρας, τὸν δωδέκατον Κάρολον, καὶ τὸν μέγαν Φρειδερίκον, ἐπαθε καὶ διὰ τὸν τῆς Ναπολέοντος, ἔξισ τὴν παρέσυρεν εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ διότι τελευταῖος ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας ἐγκατέλειπε τὸν ἥρωα τῆς Εὐρώπης· ὅθεν ἀναγκασθεὶς μετὰ μάχῃ τῆς Λειψίας νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς ἐπικρατείας του, περιέμενεν οὐ μακρὰν τοῦ Βερολίνου τὴν ἀφροῖν τῶν ἄλλων μοναρχῶν ἀπὸ τὸ ἐν Βιέννῃ συνέδριον. Ἡ Πρωσία ἐζήτην νὰ προσλάβῃ τὴν Σαξωνίαν ὡς ἐκπορθηθεῖσαν καὶ τὴν ἀξίωσιν ταύτην ὡς χυε διὰ νομολόγων· οἷος ὁ Grotius καὶ Watel· ἡ Σαξωνία κατεκτήθη, ἔγραφε τῷ 1826 ὁ K. Stein ἡ Σαξωνία ἐχειρώθη μετὰ ἐξ μηνῶν ἀλλεπαλλήλους καὶ φονικωτάτας μάχας· ὁ βασιλεὺς αὐτῆς ἐκωλύθη τῇ 18 Οκτωβρίου εἰς Λειψίαν ἀλωθεῖς ἐξ ἐφόδου· ἀπώλεσεν ἄρα τὸ στέμμα ἐνταυτῇ τὴν βασιλείαν· ἡ συγκατάθεσις τοῦ ἡτο περιττὴ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς χώρας του. Ἡ

(1) Die briefe des Freiherrn von Stein an Freiherrn von Gagern von 1813—1831 Stuttgart 1835.